

Votarem i guanyarem?

«El 9-N no s'acaba el món, com molt encertadament va dir Miquel Iceta al Parlament»

¿Votarem i guanyarem? era el clam amb què va tancar ahir la lectura del manifest de les forces socials pro consulta davant d'una nova grandíssima mobilització al carrer, aquest cop davant els ajuntaments del país després de la suspensió cautelar de la convocatòria del 9-N per part del Tribunal Constitucional espanyol. Pregunta: votarem i guanyarem? Si seguim així, sí. Però les coses es poden tòrcer. I alerta perquè en aquest sentit, qui es mogui, aquest sí, sortirà a la foto de la història, castigat.

No seria el cas de Mariano Rajoy. Si respecte del procés català ell es mogué, si respirés alguna cosa diferent a no fer ni deixar fer, segurament passaria a la història com un governant que malgrat tot va saber rectificar i assumir un rol plenament democràtic, a la fi. Però no ens enganyem. Dos factors destacats ens allunyen d'aquesta hipòtesi: la seva incapacitat per mostrar lideratge real en qualsevol de les seves vessants, i també la seva manifesta al·lèrgia a prendre decisions de pes a l'estil d'allò que fan els estadistes.

El 9-N no s'acaba el món, com molt encertadament va dir Miquel Iceta al Parlament. I jo ampliaria la frase: ¿El 9-N no s'acaba el món... tant si aquest dia votem com si no?. I a partir d'aquí, el repte dels qui, ells sí, no s'haurien de moure, concretament de la foto de la unitat del catalanisme i de la defensa del dret a decidir del poble de Catalunya.

Perquè el partidisme i la intransigència no són bons consellers. I a aquells com els qui des de la CUP diuen ara que si el president Artur Mas té ¿la temptació? de fer un pas enrere perpetrarà ¿el major frau de la història?, només dir-los una cosa: que en aquest procés no s'equivoquin d'adversari ni de culpable en cas que el 9-N no es pugui celebrar finalment la consulta pactada. Que aquesta vida no va de blancs i negres. Que el poble de Catalunya té tot el dret a votar i amb això guanyar, sigui quin sigui el veredict de les urnes. I que això arribarà indefectiblement, entre d'altres, per la fermesa mostrada pel president (no diuen que ¿la major de la història? però assumiran que la major de tots els presidents de l'autonomisme fins ara) en la defensa de la sobirania del poble de Catalunya.

Diu la diputada de la CUP, Isabel Vallet: ¿La sobirania és popular?. Hi estic d'acord. Però si Catalunya és més a prop que mai en dècades de la seva plena sobirania haurà estat pel maridatge entre la societat civil i les institucions catalanes. El front institucional és també clau, i no té la força ni la potència de l'espanyol excepte en un front: la transversalitat de formacions polítiques que l'impulsen i el legitimen. Que no es mogui ningú d'aquesta foto. Que no s'afebleixi la unitat per fer amb força tots plegats abans, durant i després del 9-N. Perquè no només es tracta de votar i guanyar el 9-N. Es tracta de votar i guanyar. Ni més, ni menys. Votarem i guanyarem? Si ho vol una clara majoria (també dels partits polítics), sí, sens dubte.